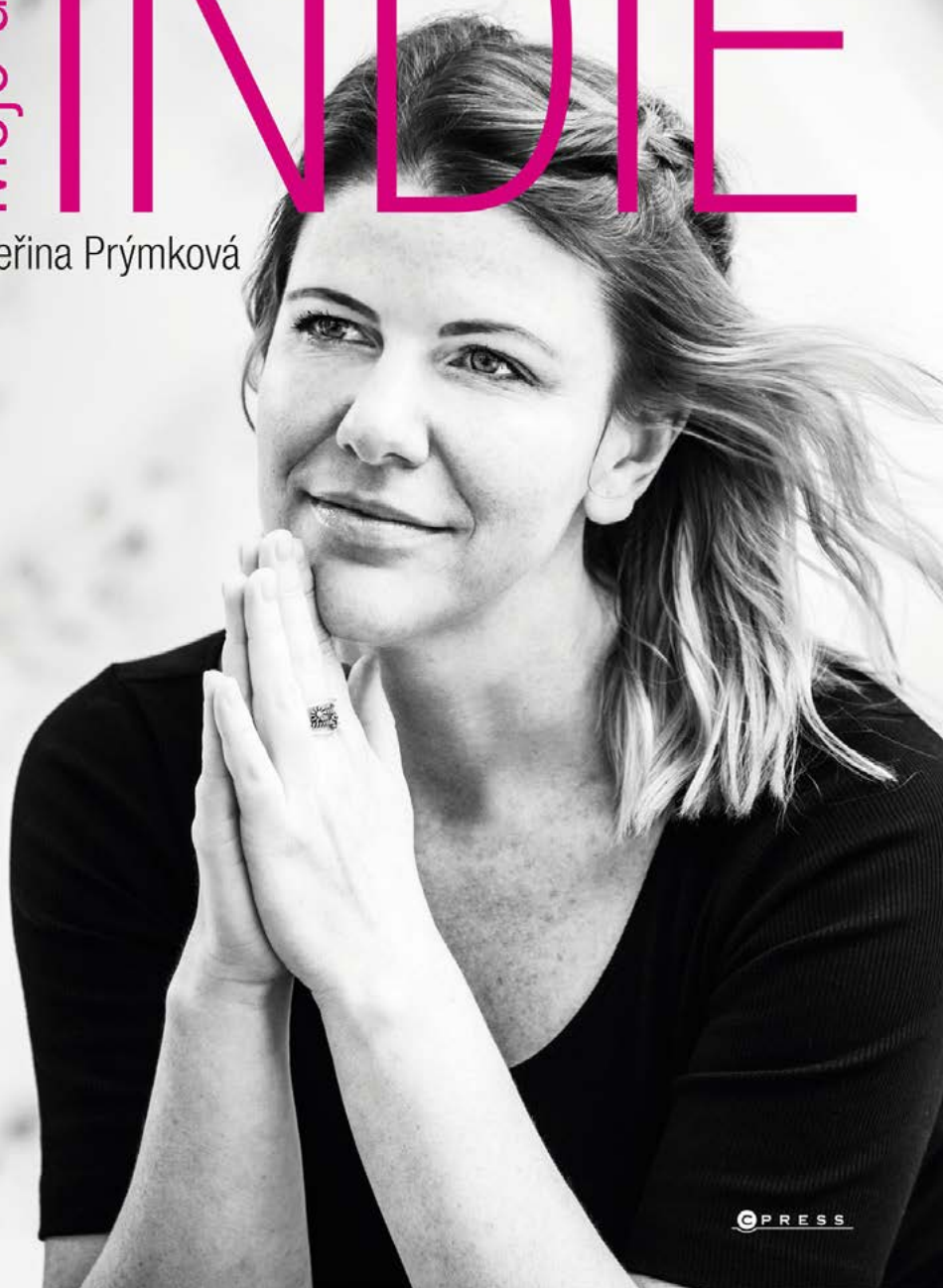

Moje duše

INDIE

Kateřina Prýmková

Moje duše Indie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Kateřina Prýmková

Moje duše Indie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Moje duše Indie

Moje duše Indie

Kateřina Prýmková

 GPRESS

© Kateřina Prýmková, 2022
Photos © Kateřina Prýmková, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-264-4481-7
ISBN e-knihy 978-80-264-4501-2 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

OBSAH

Až zhasnou hvězdy na nebi	9	Konec začátku	115
Omámení z jinakosti	17	Být tichý a sám	121
Za limitem komfortu	21	Kéž není návratu	128
Skok do neznáma	26	V rytmu spontánnosti	133
Nemít žádný plán	30	Zblbnutá do života	141
Až listy zas zašumí	32	Slza na tváři věčnosti	147
Chvilé bez ostychu	37	Otisk momentu	152
Další nový nádech	40	Až na vrchol snu	160
Když nebe pláče	44	Dotknout se nebe	169
Od bolesti ke slasti	51	Projedené přátelství	180
Malé velké pohlazení	54	Nicotná bezradnost	186
Otisky do duše	57	Střepy z minulosti	189
Nejsilnější zážitek	60	Pohled do neznáma	192
Zalykat se štěstím	68	Až tě hory obejmou	201
V kolébce jógy	75	V nekonečné laskavosti	209
Až na samé dno	80	Jedno prosté přání	215
Vpila ses mi do kůže	85	Nejbohatší svět hledej uvnitř	221
Nic není náhoda	91	Smíření	226
V tichosti zpěvu	97	Rozloučení	235
Bolestivé opojení	103		
Očistit do hloubky	111	MEDAILONEK	245

Mamince

AŽ ZHASNOU HVĚZDY NA NEBI

Ve čtyřech letech jsem na vlastní kůži zjistila, že kolo se z kopce bez držení řídit nedá, že mýdlo s ovocnou vůní nechutná jako ovoce a že kluci pod oblečením vypadají docela jinak než holky. V šesti pak, že když je lehké vylézt na strom, nemusí být úplně snadné se dostat zase dolů. Když mi bylo čtrnáct, přesvědčila jsem se, že na to, aby se se mnou kluk přestal držet za ruku, si stačí oštíhat vlasy. V osmnácti jsem se odstěhovala z domu, abych zjistila, že se sama nedokážu uživit, a mohla se tak vrátit zpátky. A když mi bylo dvacet, lekla jsem se, že už je to ono. Stejný, fádní, nudný život dospělých. A dnes jsem přišla na to, že aby zhasly všechny hvězdy na nebi a svět se přestal otáčet, mi z toho všeho stačil jen malý, titěrný zlomek.

Setřela jsem slzu, která se mi nekontrolovaně kutálela dolů po tváři. Tu druhou už jsem nestihla a rozprskla se přesně uprostřed klávesnice. Vidím všechno malinko rozmazaně a ruce se mi lehce chvějí. Proklikávám se rychle webovou stránkou. Rozbalí se nabídka. Nejbližší let je za dva týdny. „Tak pozdě? Musím odjet hned.“ Klikám dál. Utírám další slzu. Měním výběr na nekončné množství přestupů. Stránka se načítá hrozivě dlouho a já si usrkla vína, které mě k tomu kroku po celý večer povzbuzuje. Konečně načteno. Odlet za tři dny. Vyplňuji nabídku závrtnou rychlostí, když vzápětí pípne e-mailová schránka: „Váš let z Prahy do Dillí byl potvrzen.“ Zhluboka vydechnu a podívám se káravě na sklenku červeného, jako by to byla její vína.

V ruce žmoulám malou papírovou mapu, ve které mám vyznačené jedno z vlakových nádraží v téměř devatenáctimilionovém hlavním městě. V hlavě si stále dokola přemílám jeho název. Vyjdu

z páchnoucí letištní haly ven, kde mě hned ošplouchne ještě smradlavější vlna taxikářů. Směsice nastřádaného potu dlouho nemytých těl je provoněná kari kořením a tabákem. Bráním svůj osobní prostor lehkým šermováním rukou před obličejem. To už mě ale jeden z chlapíků drží kolem ramen a jeho dokonale propocené podpaží právě vytvořilo otisk na mém rameni.

„Nepotřebuji taxi, jsem ok. Jasně?“ narovněm záda pod tíhou batohu. Taxikáři otevřou pusy dokořán a zastaví se na místě, jako když zmáčknete tlačítko pauza na svém přehrávači. Pak jeden z nich divně zakroučí hlavou, usměje se skrze zkažený chrup a znovu se na mě nalepí v dobré víře mi pomoci, ať o to stojím nebo ne. Došli jsme ve společném hloučku až k hlavní silnici, kde mě pozoruje vyhublá kráva právě svačící igelitový pytlík odpadků.

Zoufale se rozhlížím kolem, zatímco taxikáři se mezi sebou nervózně dohadují, kdo z nich mě obdaří svými službami. Toho využívám a v nestřeženém okamžiku začnu zběsile mávat na loudavě se blížící autobus. Řidič našťestí na mé S.O.S. signály zareagoval a z rychlosti třicet kilometrů v hodině zpomalil na dvacet. Výborně. Teď nebo nikdy. A vběhnu do několikaproudé hlavní tepny směřující z letiště. Než doběhnu k autobusu na protější straně, vytroubí mě hned šest aut, dva tuk-tuky a jeden cyklo-rikša. Ve dveřích na zábradlí se houpe vychrtlý kluk.

„Ahoj, jedete do centra, prosím?“ popobíhám podél autobusu. Kluk zas jen divně zavrtí hlavou a natáhne ke mně ruku na znamení, že mám nastoupit. Za zamřížovanými okny se mezitím natlačí na desítku vyděšených tváří pozorujících, jestli za okamžik skončí má současná samsára, až se pod koly rozplácnu. Nic z toho se našťestí nekonalo a všichni jsme si oddechli, když jsem se objevila uvnitř autobusu. Řidič opět zrychlil na třicet kilometrů v hodině a já po zbytek cesty vstřebávala první dojmy i adrenalin v krvi. Když jsme zhruba po hodině jízdy zastavili v cílové

stanici, všichni cestující se drali rychle ven jeden přes druhého a já tajně doufala, že jsem nedojela na opačný konec města. Pohotově ukazují několika místním mapu s prosbou, zda nevědí, kudy na dotyčné vlakové nádraží. Zajímavé na tom je, že věděli všichni, akorát každý mě poslal jiným směrem.

Je lehce po poledni a slunce neúprosně pálí. Z celého těla mi najednou stéká takové množství potu, které znám jen ze saunování. U pojízdného stánku si kupuji na slunci vyhřátou balenou vodu, jež vzhledem i chutí připomíná odstátou vodu na kytky. Dojdu až na samý konec parkoviště, kde se únavou svezu dolů na betonový obrubník zahalený ve směsi odpadků. Potřebovala bych se párkrát zhluboka nadechnout, ale nejde to. Vzduch je opeřený takovou dávkou zplodin, prachu a nejrůznějších pachů, že by mi zaručeně rozežral celý dýchací trakt. Sklopím zrak k zemi, když se z ničeho nic objeví Ind na motorce v úhledně vyžehlené bílé košili. Působí trochu jako nějaký úředník. Možná sociální pracovník, pomyslím si.

„Jsi v pořádku?“ podívá se dolů na na hromádku poskládanou naivní holku, která vůbec netuší, kde je.

„Ano, je mi fajn. Děkuju za optání,“ a dál klacíkem maluje znaky do odpadků na zemi.

„Určitě? Moc v pohodě nevypadáš. Kam máš namířeno?“ překvapila mě jeho plynulá angličtina.

Ufňukaně popotáhnu a z kapsy vytáhnu vytištěnou mapu, nyní již v notně žalostném stavu.

Píchnu prstem na podtržený název: „Sem, sem bych se potřebovala dostat.“

Ind se usměje. „To není problém. Nasedni si, odvezu tě tam.“

„To je dobrý, díky. Počkám tu na autobus.“

„Tak jo, ale odtud tam žádný nejede.“

„Aha,“ poškrábu se na hlavě a rekapituluji možné ohrožení.

Ind – věk tak padesát plus, mírná nadváha, výška tak o třicet cen-

timetrů míň než já. Pocitově – dobrák od srdce, chce mě zachránit minimálně před zhroucením v neznámé čtvrti.

„A jak je to daleko?“

„Záleží na dopravě, nejdéle ale třicet minut.“

„Dobře, ale já mám ještě batoh.“

„Není problém,“ a už cpe celý batoh mezi sebe a řídítka. Moc bezpečné mi to nepřipadá, ale rozhodla jsem se mu do toho nemontovat. Přeci jen s převozem čehokoliv na motorce tu mají víc zkušeností. Uháníme takovou rychlostí, že jsem se Indovi omotala rukama kolem trupu a přilepila svým upoceným tělem na jeho naškrobenou košili. Načež zareagoval ještě větším zrychlením.

Hltám problíkávající svět kolem. Nekonečné troubení ze všech světových stran. Na dálnici mezi krávami a cyklo-rikšami procházejí lidi se stejným klidem jako u nás ve Varech na lázeňské kolonádě, a do toho ty krávy všude. Malé, velké, celá stáda, nehnutě stojí a pozorují dění kolem nebo se rozprostrou přesně uprostřed silnice, aby tím způsobily totální dopravní kolaps už tak dost nestabilní infrastruktury. Semaforey tu všichni řidiči chladně ignorují, takže s každým průjezdem křižovatkou jsem o něco blíž další reinkarnaci. Zavírám oči, mačkám Indovo břicho a nos bořím do jeho zad. V tom prudce zabrzdí, až nahlas vyjeknu a zprudka nasaju odér na slunci se odpařující směsice moči. Pohotově si vytahuji triko přes obličej. Ind na mě kouká a nechápe, co se mi stalo.

„Tak tady to je,“ podává mi batoh se zmateným výrazem.

„Aha. Hmm. Určitě je to ono? Tohle na nádraží nevypadá,“ mluvím a prsty si stlačuji nos, abych se nepozvracela, takže mi není rozumět.

„Je to ono.“ A rychle se začne odrážet nohama a otáčet na motorce směrem pryč.

„Dobře. Děkuji ti za pomoc. Co jsem dlužná?“

Ind se usměje: „Nic. Hlavně, že budeš v pohodě.“ Než stihnu cokoliv dodat, zamává a uhání pryč.

Přepadla mě zase ta bezmoc. Nevím, kde jsem. Nevím, kam přesně chci jet. Mám hlad, žízeň a jsem unavená, jak po nejdelším nočním flámu. Do toho už jsem vypotila tolik vody, že jestli to takhle půjde dál, za pár dnů jistě zemřu na dehydrataci. Ze zoufalství mě vytáhlo hned několik ochotných kolemjdoucích, kteří si mě přišli prohlédnout z takové blízkosti, že se až stydím.

„Promiňte, promiňte,“ prodírám se davem k něčemu, kde by mohli prodávat jízdenky. Hlouček mužů a žen mě samozřejmě doprovází. Někomu by tahle pozornost možná zvedla sebevědomí. Mě to ale už přeci jen začíná být malinko nepříjemné, a tak poprosím slečnu vedle mě, jestli by nevadilo, že bychom se chvíli nedotýkaly, protože je ukrutné vedro, a když se na sebe tolik lepíme, vyvolává to ještě větší tělesnou teplotu. Slečna překvapivě mé prosbě neporozuměla, neboť vytáhla mobilní telefon pochybné značky i doby výroby a začala nám pořizovat velmi nekvalitní společné snímky. Toho si všimlo několik dětí v roztomilých školních uniformách a s jásotem k nám přiběhly, že se chtějí také vyfotit. Strhlo se tím dokonalé foto šílenství. Každý, kdo se právě nachází na vlakovém nádraží, má pocit, že je jeho povinností mít fotku s holkou taktéž neznámého původu. Všem už je jedno, že snímky jsou pořizovány stále na jeden jediný mobilní telefon.

Konečně jsem se probojovala k přepážce a celkem svižně si pořídila jízdenku do místa, které se odtud nachází zhruba přes dva tisíce kilometrů. Cesta mi tak s několika přestupy potrvá téměř dva dny. Volná už byla jen místa v nejnižší třídě. To mi nevádí. Mám radost z ceny jízdenky, která stála jako předražené kafe ze Starbucksu. Radost se násobí, když zahlédnu cedulku odkazující na toalety. Výborně, pochvaluji si cestou míříc

k místu, které by v našich končinách jistě hygiena okamžitě nechala uložit do hlubinného úložiště radioaktivního odpadu.

„Namasté,“ zdraví mě dáma v barevném sáří sedící přímo v epicentru toho smradu. „Namasté, je to prosím toaleta?“ ukázu směrem do potemnělé uličky mezi dvě řady plechových kójí. Paní na oplátku ukáže na tácek s drobnými. Pokud na něco do smrti nezapomenu, bude to barevná paleta toalety, jež dokázala vyburcovat hned několik mých smyslů natolik, že mě obratem vyprovodila zpátky ven. Zatímco se snažím nepozvracet, paní prstem ukazuje na protější parkoviště. Vrátím jí nechápavý pohled, než si všimnu několika žen vykonávajících potřebu mezi auty. Usměji se a vyrazím směrem k parkovišti.

Není to ještě ani dvacet čtyři hodin, co jsem usrkávala výtečnou kávu, klábosila se svou nejlepší kamarádkou a myslela si, že spontánní nápad odjet na několik měsíců do Indie je přesně to, co pomůže zahojit ty hluboké šrámy, kterými osud posledních několik měsíců bičoval mou duši. Teď tu zmateně stojím a snažím se odehnat mrak pochybností vznášející se nad mou hlavou. Už mi ale nezbývá nic jiného, než naskočit do toho pomalu se rozjíždějícího vlaku.

A že to bude pořádná jízda!

To už tak nějak jistě tušíte taky.

Ty nejsilnější zážitky z vašich cest,
budou ty,
kdy se vám promísí adrenalin se strachem,
pocity s emocemi,
kdy se rozplyne hranice mezi reálným a nereálným,
kdy přestanete věřit na racionalitu
a necháte se unášet vlastní intuicí.

I když se budete bát,
i když se budete smát nebo brečet,
i když vám bude bušit srdce nadšením,
ale přitom budete podělaný strachy.

Tohle je ten okamžik,
který ve vás zůstane,
a už nikdy
nikdo vám ho nevezme.

Okamžik, který vám navždy změní život.

Z vteřiny na vteřinu změní člověka, jímž jste byli,
v někoho zcela nového.

Překope vám celý žebříček hodnot,
nakope vám prdel,
a nakonec vás obejmě,
jako ta nejmilovanější babička.

Tohle je ten zážitek, který vás udělá bohatými,
až si budete myslet, že jste o všechno přišli.

Tohle je on.
Sám život!

OMÁMENÍ Z JINAKOSTI

„Chai, chai, chai... čááááj!“

Trhnu sebou a podívám se o tři lehátka níž.

„Chai, men*,“ natahuje ke mně prodavač ruku s papírovým kalíškem něčeho, co mi po ránu jasně připomíná espresso macchiato.

„Ano, prosím,“ nezaváhám ani vteřinu. Zašmátrám v kapse a vylovím několik drobných. Prodavač do široka otevře pusku a poděkuje skrz jediné dva zuby, co na mě vykoukly. Podá mi papírový mini šálek až nahoru do mého lože a rychle mizí uličkou zase pryč. V duchu si ještě představím, jak přikusuji čerstvý croissant v jedné z těch útulných francouzských kaváren, a pak se stále ještě přetrvávající závislostí na ranní dávce kofeinu do sebe kopnu panáka podivně hnědé tekutiny.

„Fuj!“ Reflex je silnější a téměř nedotčenou tekutinu přes jemnou svěží spršku vyplivnu na hlavy šesti Indů sedících na sedadle dole pode mnou. Naštěstí vypadají, že to tak trochu čekali a začnou se na mě přátelsky culit. „Omlouvám se, to bylo moc...“ zarazím se naštěstí včas, abych neurazila téměř národní indický nápoj, když zahlédnu, jak každý z nich svírá v ruce stejný papírový kalíšek. „Moc sladký,“ usměji se na ně a ještě jednou přejeđu pohledem po jejich vlasech čerstvě vyvoněných a natužených masala chaitem.

Chci si lehnout na záda a ještě na chvíli jen zavřít oči. Představovat si, že to celé je jen sen, že tu teď nejsem, že jsem tenhle nejláznivější nápad v celém svém životě doopravdy neuskutečnila. Vtom sebou trhnu. „Au, sakra, co to je?“ Někdo mi v noci

* V Indii je „men“ používáno jako zkrácený termín pro slovo *madam*

amputoval nohu a prodal ji na černém trhu a já už jsem nyní v šoku, a proto mám tyhle podivné halucinace? Pak se přeci jen odhodlám a podívám se dolů, abych obě končetiny zkontrolovala. Ke stehnu mám napevno přivázané všechny popruhy svojí krosny, se kterou jsme v hlubokém objetí sdílely celou noc na lehátku koncipovaném buďto pro vychrtlé trpaslíky, nebo pro lidi, co na něm leží jen do pasu a nohy nechají viset dolů. To už jsem tu mimochodem častokrát také zahlédla. Kdysi jsem někde četla, že v indickém vlaku v nejnižší třídě vám klidně ukradnou i polštář pod hlavou, když spíte, a vy o tom ani nebudete vědět. Proto jsem se rozhodla k tomuto potupnému svazování. Nejen, že teď necítím celou nohu, ale po deseti hodinách cesty na jednom boku necítím ani ten bok, a k tomu jsem si přeležela ruku pod hlavou, takže ležím nehybně stále na jedné straně jako raněné tulení mládě na pobřeží Antarktidy. Zezdola se na mě zubí hlouček Indů a čekají, co se bude dít dál. Celou noc jsem nepila, neboť tuhle chvíli jsem chtěla co nejdříve oddálit, ale déle už to nepůjde.

Z pod hlavy vytahuji svoje milované plážové pantofle, které mi posloužily jako polštářek a pomalu se zadkem šoupu ke kovovým nášlapům. Je to jediná cesta z palandy. Pro cestu nahoru to chce trochu síly a obratnosti. Pro cestu dolů se naopak nikdy moc dlouho nerozmýšlejte, neboť v tomto bodě vás bude upřeně sledovat minimálně stovka indických očí. Rozloží si k tomu své velké smrduté svačiny a budou uzavírat malé sázky, jestli se dole rozplácnete na umaštěnou, prachem pokrytou podlahu nebo ne. V obou případech vás dav odmění vydatným aplausem. Ani nevím jak – a jsem dole. Všichni mi tleskají a mávají na mě. Připadám si jako malá cvičená opička v cirkuse, jíž se povedl kousek, který nikdo nečekal, že by kdy mohla zvládnout. Než si plně stihnu vychutnat své malé okamžiky slávy, vlak jedoucí rychlostí zavalitějšího německého cyklisty zprudka šhubne ze strany na stranu. Tenhle nepředvídatelný manévr na zcela rovném a přehledném

úseku nikdo nečekal. Leda bychom někoho přejeli. Což je při neustálém naskakování a vyskakování do rozjetých vlaků celkem běžnou rutinou. Já v pozici čápa s jednou nohou zasutou v pantofli a druhou ve vzduchu už vůbec ne, a tak se záhy ocitám na klíně malého Inda, který jen mírně vyjekl. Pán na mě už od nástupu působil dost přísně. Dumám, jestli to nebude tím přerostlým knírkem, který mi připomíná učitele tělocviku ze základní školy, který mě neměl rád, protože jsem odmítala šplhání po laně. Všichni ostatní cestující jsou ovšem z mého artistického výkonu opětovně pobaveni a znovu se smějí a tleskají. Jsem vlastně ráda, že se nám tu sešla taková vtipná skupinka. A doufám, že společně strávíme minimálně ještě dalších třicet hodin cesty, které hrneme šnečím tempem před sebou na cestě z Dillí do Goa.

Srovnám si záda a vyrazím směrem k toaletám. Cestou se snažím každému jednotlivě opětovat pohled a jeden malý úsměv. V uličce překračuji tři spící Indy, dva obří pytle rýže a jednu strakatou kozu. Záchody v nejnižší cestovatelské třídě indického vlaku jsou kapitola sama o sobě. Vyplatí se do nich vždy vcházet na lačno. Pokud jste slabší povahy, doporučuji tento silný zážitek úplně vynechat. Většinou když chytnete za kliku, jako jsme tomu zvyklí u českých drah, čekáte, že dveře se otevrou a bude tak příležitost nejprve nakouknout dovnitř a zkontrolovat stav. V Indii tomu tak není. Dosud nevím, zda to vlastně není záměr. Ale dveře otevřete jen se svižným rozeběhnutím a ve stejný moment, kdy berete za kliku, se opřete do dveří ramenem, jako byste je chtěli vyrazit. Ty na to zareagují rychlým otevřením, a ještě rychlejším zavřením. Je to takové indické záchodové kouzlo. To už se zcela bez přípravy ocitám v naprosté panice, kdy tahám zpětným chodem za kliku, zatímco druhou rukou úpěnlivě mávám ven ze zamřížovaného okna a prosím místní lid o pomoc. Tam mi tohle milé gesto opětuje hrstka vesničanů právě naskakujících do rozjetého vlaku. Když se vrátím z toalety, moje lůžko je složeno do pozice

sedačky a krosna nedbale usazena na zemi v uličce mezi odpadky a zbytky jídla. Trochu znejistím, ale to už mě postarší Ind vybízí, ať si přisednu mezi ně, a ukazuje na prostor velikosti mojí dlaně. V této zemi neznají pojem osobní prostor. Když s vámi někdo mluví, máte pocit, že vám chce vlézt za krk. V jakémkoliv dopravním prostředku, letadlem počínaje až po kolo nebo taxík, vám klidně na klíně přistane cizí kufr, dítě nebo nějaké domácí zvíře. Většinou se to ale v průběhu cesty rovnoměrně prostřídá a vy si pak zase můžete sednout na chvíli na nějakého spolucestujícího nebo mu alespoň dát podržet své zavazadlo. Tak to tu prostě je, a tak sedím půlkou zadku na jednom Indovi, druhou půlkou pak na druhém. Kupodivu to nikomu z nás nevadí.

ZA LIMITEM KOMFORTU

Odtrhávám od země přilepenou krosnu a nahazuji si ji na záda. V duchu si znovu vynadám a slíbím si, že příště se musím dostat pod dvanáct kilo váhy. Když vlak úplně zastaví, okamžitě dostanu ulepenou facku od vzduchu, co se ani nepohne. Připadám si jako v prádelně, a přitom všem jak kdyby na mě z každé strany někdo foukal fénem horký vzduch. K tomu ještě přičtíme rozvířený jemný prach z místních udusaných cest a záhy je všem úplně jedno, že jsem na cestě několik dní bez umytí.

Takhle prosím vypadá typické místní klima v oblasti Goa. Touhle dobou sem turista nezavítá, neboť tu právě probíhá období monzunových dešťů. Toho se holka jako já, odchovaná v srdci Krušných hor, kde prší víc než dvě třetiny roku, rozhodně nezalekne. Má to i své výhody. Díky těmto občasným přeháňkám totiž rapidně spadly ceny letenek, ubytování a v podstatě všech služeb v oblasti. A protože se celý život řídím heslem za málo peněz hodně zábavy, byla Goa jasná volba.

Jen co vylezu z vlaku a sotva si pořádně protáhnu nohy po bezmála čtyřiceti hodinách cesty, už je na mě nalepený chumel řidičů místních tuk-tuků. Což je motorka předělaná na trojkolku, která má různě připevněné sedačky vpředu někdy i vzadu, a jedná se o nejlevnější možnou dopravu v této zemi, tedy hned po cyklo-rikše. Evidentně jsem pro řidiče po dlouhé době první turista, který do těchto končin zavítal. Pro ulovení své kořisti udělají cokoliv. Snaží se tak jednotlivě dostat do mého zorného pole a zaujmout mou pozornost. Každý na to jde po svém. Jeden používá přátelská gesta a vyptává se mě klasickými frázemi – odkud jsem a kde je můj manžel. Další pak použije sofistikovanější metody a začne vyťahovat typická turistická místa, na které

by mě čistě ze známosti dovezl samozřejmě zadarmo, protože jsme přátelé a on by pro přítele i život položil. Další mi zas skládá poklony směřující k mému vzhledu. Snažím se s díky jednoho po druhém odmítat. Hloučku pravých taxikářů, kteří se opírají o své nablýskané auťáky, nestojí ušmudlaná holka ani za úsměv. Konečně se mi s vypětím všech sil podařilo setřást posledního zoufalce a vyhrabala jsem se na rušnou silnici v samém tepajícím centru města. Mávnutím ruky jak kouzelným proutkem zastavuji hned prvního tuktukáře, který samým nadšením málem vypadl z té své rachotiny ven.

„Dobrý den, mohl byste mě prosím dovézt na nejbližší autobusové nádraží?“ začnu s co nejdvořilejší angličtinou.

„Ano, madam, prosím nasedněte,“ a pokyne, ať nastoupím do jeho přezdobeného kočáru.

„Za kolik?“ zaříznu tohle formální představení.

Chlapík se naježí, protože oba dobře víme, co bude následovat. Nekompromisní smlouvání o ceně, ze kterého zákonitě jeden z nás vyjde oškubaný.

„Tak za kolik?“ znovu zdůrazním.

„Záleží, na které autobusové nádrží chcete vzít,“ zvolil chlapík taktiku dezorientované turistky, která vůbec neví, v jaké části města se nachází ani kde je autobusák. Což sice uhodl správně, ale rozhodně se tím nenechám vykolejit. S tváří pokerového hráče ukážu rukou do dále a pro jistotu s ní ještě zašmodrchám do dalších světových stran. Chlapík se podrbe na hlavě a je vidět, že se mi podařilo ho zmást. Úpěnlivě pozoruji řeč jeho těla, abych vyčetla, kolik si tak přihodí navrch.

„Pět set rupií, madam.“

„Cože?“ začnu s přehnanými italskými gesty vyjadřovat svůj nesouhlas. Chlapík se znovu podrbe na hlavě. A vyhrkne: „Za čtyři sta, míň ani omylem,“ a demonstrativně nastartuje tu svou plechovku. Cítím mezi námi trochu napjatou atmosféru, a to se

při smlouvání nikdy nesmí stát. A tak ho zarazím. „Za dvě stě,“ a rychle vykouzlím nejroztomilejší úsměv na důkaz dobrého obchodu. Chlapík se radostí rozzáří jak vánoční stromeček a přihodí ještě padesát rupií navrch. To už naskakuji na zadní potrhávanou koženkovou sedačku s vědomím, že trochu se nechat oškubat není zas tak špatně. Řidič se tetelí samou radostí a za odměnu mě chce dopravit na nádraží v rekordním čase. Je vidět, že se opravdu snaží, abych si cestu co nejvíc užila. Do dvou obřích repráků, které zabírají vlastně půlku celého tuk-tuku, mi ve smyčce stále dokola pouští na plné pecky nejnovější bollywoodský hit. Pozoruji, jak se šťastně rytmicky vlní na sedačce a zubí na všechny kolem. Rozhodla jsem se proto neprotestovat, a jen si přidržuji hlavu, aby se mi z toho nerozskočila. A oba se na sebe culíme ve zpětném zrcátku na důkaz skvělého servisu, který našťestí pro můj sluch trval jen třicet minut. Když se rozloučíme, řidič pokračuje dál lákat svým bollywoodským trhákem další zákazníky.

Chvíli se rozhlížím kolem, než se zorientuji. Všechny nápisy, značky i popisky stánků s občerstvením jsou psány znaky Dévanágarí, což je písmo používané pro několik indických jazyků, zejména hindštinu nebo nepálštinu. Na ploše menšího fotbalového hřiště je úhledně zaparkováno na stovku stejných autobusů značky Tata. Výroba tohoto nesmrtelného stroje byla v Indii započata těsně před příchodem nezávislosti v roce 1945. V té době podle mě takhle společnost vyrobila na statisíce strojů a od té doby je výroba zastavena, protože to, co tady vidím, už bezpochyby viděl i sám velký otec národa Mahátma Gándhí. Kolos na obřích kolech s dřevěnou podlahou a lavicemi. Zamřížovaná okna stejně jako ve vlaku. To si vysvětluji tím, aby v případě nehody nikdo z místa neutekl. Jediné, čím se tyhle veteráni mezi sebou odlišují, je barevnost a výzdoba karoserie. Každý řidič si svůj stroj chce vylepšit. Bohužel jim v této kreativitě nikdo nevymezil mantinely, a tak se tu na ploše jediného stroje setkávají

vyobrazení boha Šivy ruku v ruce s bollywoodskou superstar. Když pak vkročíte dovnitř, na chvíli máte tendenci vyzout si boty. Klidně byste se mohli domnívat, že jste u řidiče doma v obýváku, soudě podle koberečků, cinkrlátek, korálků a čerstvých květin. Samozřejmě nebude významný bůh obklopený něžným fotografickým zátiším celé řidičovy rodiny, včetně fotografií již zesnulých příslušníků. Při delších cestách si tak můžete postupně seskládat celý rodokmen.

Po chvíli, co se rozkoukám, začnu přecházet od autobusu k autobusu, abych se dopídila, který z nich mě odveze kamkoliv poblíž věhlasné pláže Anjuna beach. Trochu znejistím ve chvíli, kdy se mě už třetí řidič v pořadí snaží gestikulací usadit do svého vozu. V Indii je sice angličtina uznávána jako vedlejší úřední jazyk, což ale nutně neznamená, že se s ní v každém koutě této země domluvíte. Spíš naopak, vedle úřední hindštiny Indie čítá hned přes tři desítky dorozumívacích jazyků, takže je celkem běžné, že si nerozumí ani místní ze vzdálenějších částí mezi sebou.

Po chvíli jsem pochopila, že mi nikdo nerozumí, a protože mě nechtějí zklamat, raději mě odvezou kamkoliv jinam. Tak to tu prostě chodí. A tak začínám zběsile pobíhat po celém parkovišti a heslovitě vykřikovat:

„Anjuna.“

„Beach.“

„Jede někdo?“

„Anjuna?“

Lidi tím náramně bavím, protože na mě stejná hesla pokřikují zpátky skrze své vyzubené úsměvy a povzbuzují mě, ať to nevzdávám. Po chvíli už s trochou rezignace usedám v jednom zpoila lidmi naplněném stroji. Tam se znova snažím doptat, zda někdo alespoň tuší a mohl by mi nějakou pantomimou sdělit, jestli vyrazíme spíše na jih nebo na sever. Bohužel jediné, v čem si rozumíme, jsou naše zářivé úsměvy.

Po dalších dvou hodinách, které jsem strávila nehnutě přilepená na sedadle, konečně dorazil z oběda pan řidič i se svým stevardem. Což je kluk, který celou cestu buď visí zavěšený ze dveří a vykřikuje heslovitě, kam máme namířeno na každého, kdo se kolem jen mihne. Případně má funkci hlavního dýdžeje a na plné pecky nám pouští do repráků všechny nejnovější indické hity. Na mou otázku, zda jedeme směrem k pláži, ukázal na srolovaný balíček bankovek v ruce. Pochopila jsem z toho, že mám zaplatit, a to mě natolik uklidnilo, že už jsem mu žádné další zbytečné otázky po zbytek cesty nepokládala.